

ÓRÁK, SZÍVEK

Megnyílik a láthatatlan is
a félelemtől följazott látás
expozícióiban: gyönyörködik
és retteg benne a szív öreg
óra-szerkezete. Ó, hát mit is
mérünk az időben a rugók és
finom fogaskerekek egymásba
kapaszkodó bölcseletével, mikor
csak az álló órák fülelik jól
a pulzáló égitestek lélegzetét!
Három fém pálcikán függ az arany,
az ostyányi telihold hinta-rabságra
szánt monotóniája. S mintha
barokk templom tornyocskái
volnának fölül és alul ketten,
mély barnára érett csigák,
kerek faragások. Bévül csak
a csend figyelme, a feldarabolt
végtelen elhalt lüktetése él.
Újságpapírba pólyáltuk nagyanyám
ingaóráját, vittük áhítattal, ám
a Krisztinaváros legöregebb
mestere csak ingatta a fejét.
Meg, meglehet javítani, tudom,
csakhogy ennek az órának már
nem kell járnia. Hadd mutassa
hűséggel az eljövendőket,
mérvén már a más időt,
amelyre nincs szavunk.

NÉZÉS

A Svábhegy redős homloka, álla!
Ahogy szembevillan, már nézés a táj.
A barázdált arc mély árnyaiban
külön fényesség vonul: párás,
remegő rajzok születnek.
Ismerős hullám hajlatában
lelek rá apám tekintetére,
mely nem veszi tudomásul
létének konok hiányát.

Gobbi Hilda (Budapest, 2002)